

DE RADIO-WERELD

DE WET EN DE DRAADLOOZE
TELEGRAFIE.

Verboden uitzendstations.

Artikel 3 der Telegraaf- en Telefoonwet zegt het duidelijk: „Voor het hebben van een station, niet bestemd voor het openbaar verkeer, is een machtiging van den minister van Waterstaat noodig”. Hiermede is duidelijk aangegeven, dat het Rijk het draadloos uitzenden van zenderstations wenschte te controleren. Met het bovenaangehaald wetsartikel is geruimen tijd wat men pleegt te noemen: „de hand gelicht”. Er waren enkele personen onder de 7 miljoen Nederlanders, die dit artikel „aan hun laars laptten” en er voor genoeg — of eigenlijk om sportieve doeleinden een radiozender van bescheiden capaciteit op nahielden. De luisterdienst van de Rijkstelegraaf wist dit wel, zij kende zelfs officieel de wetsovertreders bij name, doch zij — de technische ambtenaren — pastten de houding toe die de Engelschen plegen te teekenen door de uitdrukking „Why worry”.

Deze houding is thans prijsgegeven en de roemruchte eigenaar van het zendstation P. C. I. I. te Leiden is tegen de macht van de staatslamp aangelopen. Proces-verbaal is opgemaakt en het recht zal zijn loop hebben. Zij het dan niet met de snelheid die de voortplanting der aethergolven kenmerkt. P. C. I. I. — het naamseïn van het geconificeerde sta-

tion heeft een eervolle — schoon verboden — staat van dienst. Met slechts 350 watt energie bleek het in staat te zijn onder gunstige omstandigheden met Amerika te correspondeeren. De eigenaar vindt een proces-verbaal van de zijde van het Rijk natuurlijk een matige waardeering van zijn ongevraagde daden en hetzelfde een schril contrast met de houding der Fransche autoriteiten die een gouden medaille uitreikten voor de verrichtingen die hier te lande slechts het stroeve gezicht van den deurwaarder voor de huisdeur vermogen te leiden.

P.C.I.I. trooste zich, Jules Védrines landde met zijn aeroplane op het dak van „Aux Printemps” te Parijs en kreeg een keurig en geestig geredigeerd proces-verbaal van de Parijsche politie aan zijn pantalon. Het publiek, inclusief de wrekende hand, koesterde echter een sportieve bewondering voor den vermetelen daad van den duivelschen aviateur.

Zoo doen wij gaarne voor P.C.I.I. Zijn verboden succes is er niet te minder om en de sportiviteit van de Nederlandsche Telegraafautoriteiten is te waardeeren in het feit, dat zij eerst ingrepen toen de beker van den roem tot den bodem door P.C.I.I. was geledigd. De wetten — zelfs de Telegraafwetten — in een land zijn er nu eenmaal om geëerbiedigd te worden ook door P.C.I.I., den roemvollen, den overbrugger van oceanen.